

Het boek

In dat huis sterven mensen bij bosjes,
misschien één meer of twee minder.
Ze komen vanwege lijf en leven,
verdwalen onherroepelijk in duisternis.

Vierhoog verblijven de comapatiënten.
In die leegte, een stillteruimte waarin
een lezenaar met boek, open en bloot,
bladerend te lezen voor wie wil.

Eén schreeuwde het in doodsangst uit.
Twee vertelde het levensverhaal in één ruk.
Drie wilde niet meer, het was haar beurt.
Vier ging langzaam heen, in alle rust.

Nu komt mijn moeder om een hoekje kijken.
Ook zij ging dood en voor haar sterven
vroeg ze mij haar blote dijen in te smeren.
Hoe intiem voor wie zo kuis.

Iedere dode een regel,
elk jaar twee bladen,
achttien jaren, bijna 400 namen
in één boek verenigd.

Zij vormen een gemeenschap,
kunnen opnieuw gaan leven,
als wij kijken naar wie verloren gingen,
als wij bladeren door herinneringen.

Ik heb ze allemaal gekend,
de mensen die die namen droegen.
Ze hebben mij nogal geraakt
in goede en in slechte dagen.

Freda Dröes

